

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 10C/302/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715209955
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2016:5715209955.5

Rozhodnutie

Okresný súd Martin samosudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, P. O. BOX 205, proti žalovanej R. B., M.. XX. XX. XXXX, Q. A. A., Ž. XXX/X F. konaní o zaplatenie sumy 643,59 € s príslušenstvom, takt

rozhodol:

Žalovaná je žalobcovi povinná zaplatiť 643,59 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 743,99 € od 02. 08. 2012 do 23. 6. 2015, zo sumy 723,99 € od 24. 06. 2015 do 21. 07. 2015, zo sumy 713,99 € od 22. 07. 2015 do 09. 10. 2015, zo sumy 703,99 € od 10. 10. 2015 do 16. 11. 2015, zo sumy 683,99 € od 17. 11. 2015 do 30. 11. 2015, zo sumy 663,79 € od 1. 12. 2015 do 17. 12. 2015 a zo sumy 643,59 € od 18. 12. 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu číslo SK42 0200 0000 0022 0855 1257 pod variabilným symbolom 5079742.

Žalovaná je žalobcovi povinná nahradiť trovy konania v sume 96,61 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu číslo P. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX pod variabilným symbolom XXXXXXXX.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 15. 07. 2015 sa pôvodný žalobca obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. so sídlom v Kežmarku IČO: 35 923 130 proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 1 042,51 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 02. 08. 2012 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Žalobu pôvodný žalobca odôvodnil tou skutočnosťou, že so žalovanou dňa 21. 09. 2011 uzavrel zmluvu o pôžičke č. 5007763, ktorou žalovanej poskytol pôžičku vo výške 2 709,40 €. Tú sa žalovaná zaviazala splácať v 23 mesačných splátkach po 117,80 €, avšak do dnešného dňa uhradila len 1 784,20 €. Žalobca preto vypovedal zmluvu 24. 07. 2012 a vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo. Žalovaná však dlh žalobcovi nezaplatila a preto bol nútený žalobca obrátiť sa žalobou na súd.

V priebehu konania žalobca listom prostredníctvom svojho právneho zástupcu zo dňa 28. 09. 2015 navrhol súdu zámenu v osobách účastníkov na strane žalujúcej a to vzhľadom na skutočnosť, že pohľadávku proti žalovanej uplatnenej žalobou postúpil zmluvou o postúpení pohľadávky na obchodnú spoločnosť, ktorá je uvedená v záhlaví tohto rozsudku.

Následne žalobca označený v záhlaví tohto rozsudku podal dňa 13. 11. 2015 podaním zo dňa 27. 09. 2015 návrh na zmenu v osobách účastníkov a pripojil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 01. 10. 2015.

Vzhľadom na tieto skutočnosti súd podľa § 92 ods. 2 a ods. 3 O. s. p. uznesením sp. zn. 10C/302/2015 zo dňa 09. 12. 2015 zámenu v osobách účastníkov pripustil.

Nový žalobca potom zotrval na svojej argumentácii, avšak čiastočne postupne obmedzil svoj žalobou uplatnený nárok a podaním zo dňa 05. 01. 2016 uviedol, že na podanom návrhu v časti uplatnených pokút a poplatkov netrvá s tým však, že súčasne zistil, že žalovaná na účet jeho právneho predchodcu zaplatila 40 €, a to sumu 20 €, ktorá bola pripísaná na účet pôvodného žalobcu dňa 23. 06. 2015 a potom dvakrát zaplatila sumu 10 €, ktoré boli pripísané na účet veriteľa 21. 07. 2015 a 09. 10. 2015. Na základe tejto skutočnosti zobral žalobný návrh späť v časti uplatnených pokút a poplatkov v celkovej výške 298,52 € a prijatých platieb 40 €, a žiadal zaplatiť istinu v celkovej výške 703,99 € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 743,99 € od 02. 08. 2012 do 23. 06. 2015, zo sumy 723,99 € od 24. 06. 2015 do 21. 07. 2015, zo sumy 713,99 € od 22. 07. 2015 do 09. 10. 2015 a zo sumy 703,99 € od 10. 10. 2015 do zaplatenie.

Ďalším podaním urobeným o niekoľko dní neskôr zo dňa 21. 01. 2016, žalobca reagoval na námietku žalovanej k jej vyjadreniu k žalobe, uviedol, že námietka premĺčania vznesená žalovanou nie je dôvodná, pretože jeho právny predchodca od úverovej zmluvy neodstúpil ale podaním z 24. 07. 2012 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovanú k okamžitej úhrade zosplatennej sumy. Túto písomnú výzvu si žalovaná prevzala 27. 07. 2012 a napriek tomu dlžnú sumu nezaplatila, čím sa 02. 08. 2012 dostala do omeškania.

Naviac žalobca si proti žalovanej žalobou uplatnil nárok dňa 13. 02. 2015 na súde, teda pred uplynutím trojročnej premĺčacej lehoty a preto nárok premĺčaný nie je.

Uzavretá úverová zmluva spĺňa podmienku písomnej formy a má aj náležitosti, ktoré predpokladá ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a preto je nárok žalobcu dôvodný. Naviac poukázal na skutočnosť, že 23. 11. 2015 žalovaná svoj záväzok vo vzťahu k žalobcovi v celom rozsahu uznala a dôkaz tejto skutočnosti pripojil dohodu z 23. 11. 2015 o uznaní dlhu a o splácaní dlhu v splátkach. Naviac uviedol, že zistil, že žalovaná ešte dňa 16. 11. 2015 pôvodnému veriteľovi zaplatila ešte jednu úhradu vo výške 20 €, ktorá bola pripísaná v tento deň na účet pôvodného veriteľa.

Na základe tejto skutočnosti žiadal potom žalobca, aby súd rozhodol petitom, ktorý je v podstate uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Majúc preukázané tieto skutočnosti súd uznesením sp. zn. 10C/302/2015 zo dňa 15. 02. 2016 zastavil konanie v časti, kde žalobca žiadal zaplatenie 398,92 €, pripustil zmenu žaloby tak, ako žalobca žiadal vo svojom podaní 25. 01. 2016, ktoré bolo súdu doručené 29. 01. 2016. Teda následne súd rozhodoval o nároku tak, ako ho vymedzil naposledy podaním z 25. 01. 2016.

Žalovaná sa k žalobe vyjadrila prvýkrát podaním z 21. 12. 2015, ktoré bolo súdu nasledujúceho dňa doručené. Z tohto podania vyplynulo, že žalobu považuje za nedôvodnú a poukázala na spotrebiteľský charakter poskytnutého úveru. Podľa jej názoru zmluva obsahuje značné množstvo neprijateľných zmluvných podmienok a ich existencia nie je pre spotrebiteľa možná a účelná. Pôvodný veriteľ postupoval voči žalovanej ako spotrebiteľovi bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Jej spotrebiteľské práva boli porušené najmä tým, že predchodca žalobcu použil v zmluve neprijateľné zmluvné podmienky. Predovšetkým text v zmluve o úvere v úverových zmluvných podmienkach, ktoré tvorili neoddeliteľnú súčasť zmluvy je voľným okom nečitateľný. Veľkosť písma je tak minimálna, že je reálne nenaplniteľné, aby sa priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť s dotknutým textom a nie tomu ešte porozumieť, a vyhodnotiť jeho dôsledky dopadajúce na spotrebiteľa. Zmluvné podmienky preto obsiahnuté v úverových podmienkach veriteľa, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy sú preto neprijateľné, pretože pre veľkosť písma sú takmer nečitateľné. Naviac poskytnutý spotrebiteľský úver by mal byť považovaný v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/, a § 10 ods. 1. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok

na istinu, úroky a iné poplatky, a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia tak, ako tomu bolo v tomto prípade v dôsledku čoho je úver bezúročný a bez poplatkov. Navyiac žalovaná poukázala na skutočnosť, že listom z 24. 07. 2012 predchodca žalobcu odstúpil od predmetnej úverovej zmluvy, čím bola zmluva od začiatku zrušená a preto je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. V dôsledku tejto skutočnosti dochádza k nárokom zo strany veriteľa z právnej úpravy bezdôvodného obohatenia, ktorý nárok sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. K odstúpeniu od zmluvy došlo 24. 07. 2012, dvojročná premlčacia doba začala plynúť 25. 07. 2012 a uplynula 25. 07. 2014. Nárok žalobcu sa premlčal teda 26. 07. 2014 a žaloba bola podaná po uplynutí premlčacej doby.

Aj vo svojom podaní zo dňa 11. 03. 2016 žalovaná vzniesla námietku premlčania, navyiac namietala spôsob, akým bol v zmluve uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, august 2013, čo je v rozpore so zákonom, nakoľko zákon vyžaduje vymedzenie termínu splatnosti, čo znamená uvedenie konkrétneho dňa splatnosti spotrebiteľského úveru. Znova namietala aj tú skutočnosť, že jednotlivé splátky sú vyjadrené jednou sumou bez toho, aby bolo rozlíšené, aká časť zo splátky pripadá na istinu, úroky a iné poplatky. K dohode o uznaní dlhu a dohode o plnení v splátkach z 23. 11. 2015 žalovaná uviedla, že je kombináciou jednostranných a dvojstranných úkonov, jedná sa o formulárovú dohodu, ktorú vopred pripravil žalobca pre žalovanú, ktorá nemala žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť obsah tejto dohody. Tento formulár obsahuje jednostranný právny úkon uznania záväzku a dvojstranné právne úkony pri dohode o splátkach záväzku a dohode o uzatvorení rozhodcovskej zmluvy. Vzhľadom k predformulovanému obsahu dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. V dohode chýba prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu, pričom je na veriteľovi, aby preukázal, že dlžník - žalovaná vedela o tom, že dlh, ktorý uznáva je premlčaný. Podpisom tejto formulárovej dohody si žalovaná ako spotrebiteľka zhoršila svoje zmluvné podstavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s ust. § 54 ods. 1 Obč. zák.. Žalobca uzatvára so spotrebiteľmi takéto formulárové dohody po vynútenej návšteve splnomocnenej osoby žalobcu s vysvetlením, že sa jedná iba o dohodu o splátkach dlhu, čo je potrebné považovať za nekalú obchodnú prax. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie čítaním listín účastníkmi pripojených do súdneho spisu a takto vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci:

Žalovaná dňa 21. 09. 2011 ako dlžníčka s obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding a. s. so sídlom v Kežmarku uzavrela zmluvu o poskytnutí účelovej pôžičky č. 5007763. Touto zmluvou jej bola poskytnutá pôžička vo výške 2 201,06 €, ktorú sa zaviazala žalovaná splácať splátkami v sume 117,80 € a to celkovo 23 mesačnými splátkami, pri RPMN a ročnej úrokovej sadzbe 23,97 %, priemernej hodnote RPMN 20,56 % ročne, pri termíne konečnej splatnosti august 2013, pri celkových nákladoch spotrebiteľa 508,34 € a celkovej sume k zaplateniu 2 709,40 €. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky veriteľa, z ktorých vyplývali ďalšie zmluvné podmienky.

Podľa článku 6 týchto všeobecných obchodných podmienok veriteľa bod 2, pokiaľ nie je v splátkovom kalendári alebo v zmluve, alebo v podmienkach, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach stanovené inak, splátky úveru sú splatné do 20-teho dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Inak bol klient povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.

V zmysle bodu 6.3, v jednotlivých splátkach je dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie.

Podľa článku 12 bod 2, klient ale aj spoločnosť boli oprávnení zmluvu kedykoľvek vypovedať bez uvedenia dôvodu. Účinky výpovede nastávajú až okamihom vzniku skutočností uvedených v bode 12.1, teda úplným zaplatením záväzku klienta.

Z prehľadu o splácaní úveru potom bolo zrejmé, že žalovaná úver nesplácala pravidelne a prvú splátku po uzavretí zmluvy zaplatila až v decembri 2011, a to dvakrát, potom v januári, februári a apríli 2012, a nakoniec až v júni 2012. Zrejme toto boli dôvody, pre ktoré pôvodný veriteľ využil ust. bodu 12 bod 2 Všeobecných obchodných podmienok a listom z 24. 07. 2012 zmluvu vypovedal s tým, že súčasne žalovanú žiadal, aby sumu 1 856,77 € zaplatila do 5 dní od doručenia výzvy na účet tam uvedený.

Podľa podpísanej doručky táto výpoveď bola žalovanej doručená 27. 07. 2012. Po doručení výpovede žalovaná potom postupne platila ďalšie sumy v októbri 2012, v januári 2013, v marci 2013, v máji 2013, v júli 2013 a následne aj v roku 2014 a 2015, v dôsledku čoho celkovo dlh 13. 04. 2015 zaplatila 1 784,20 €.

Podľa vyjadrenia žalobcu potom zaplatila ešte sumu 40 €, sumou 20 € dňa 23. 06. 2015, sumou 10 € dňa 21. 07. 2015 a sumou 10 € dňa 09. 04. 2015, a ešte aj dňa 30. 11. 2015 mu zaplatila sumu 20,20 € a dňa 17. 12. 2015 mu zaplatila sumu ďalších 20,20 €, teda s prihliadnutím ešte na úhradu v celkovej výške 100,40 €, ktoré urobila žalovaná po 13. 04. 2015, zaplatila celkovo žalobcovi do 17. 12. 2015 sumu 1 884,60 €. Podľa zmluvy mala však žalovaná zaplatiť celkovo sumu 2 709,40 €. Rozdiel teda predstavuje sumu 824,80 €.

Zo splátkového kalendáru je zrejmé, že žalobca evidoval vo vzťahu k žalovanej od 20. 07. 2012, teda po vypovedaní zmluvy, dlh vo výške 1 467,99 €, čo spolu s dovtedy splatenými 9 splátkami po 117,80 € (zročnými od 20. 10. 2011 do 20. 06. 2012) predstavoval spolu sumu 2 528,19 €, teda sumu nižšiu než bola celková suma pôžičky, ktorú žalobca proti žalovanej požadoval a je nutné konštatovať, že splátky, ktoré žalovaná neskôr urobila sa započítavajú na najskôr zročné splátky, teda aj na splátky, ktoré žalovaná dlhovala a boli zročné v období od 20. 10. 2011 do 20. 06. 2012. Od tejto sumy sa odpočíta suma, ktorú žalovaná celkovo potom ešte zaplatila je zrejmé, že rozdiel predstavuje sumu 643,59 €, čo je suma uvedená vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Majúc preukázané tieto skutočnosti súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu je dôvodná.

Podľa presvedčenia súdu predchodca žalobcu so žalovanou uzavrel platnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa režimu vtedy platného zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch, a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa presvedčenia súdu zmluva mala všetky náležitosti vyžadované vtedy platným ust. § 9 citovaného zákona, mala písomnú formu a ďalej aj náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 citovaného zákona. Pokiaľ žalovaná konštatovala, že v zmluve nie je uvedený termín konečnej splatnosti len august 2013, tak je zrejmé, že pri normálnom splácaní v kontexte s ustanovením bodu 6.2 všeobecných podmienok mala byť zročná 20. 08. 2013. Vymedzenie mesiaca a roka v kontexte so skutočnosťou, že splátky mali byť zročné podľa všeobecných obchodných podmienok veriteľa k 20-temu dňu kalendárneho mesiaca potom podľa presvedčenia súdu celkom zrozumiteľne určuje termín konečnej splatnosti na 20. 08. 2013. Výška mesačnej splátky bola uvedená konkrétne a zo všeobecných obchodných podmienok vyplývalo, že v tejto splátke sú zahrnuté aj úroky, poistenie, v zmluve dohodnuté nebolo.

Pokiaľ ide o premlčanie uplatnených nárokov, tak je zrejmé, že suma, ktorú žalobca požadoval predstavuje zvyšok sumy dlhovanej po 24. 07. 2012, po tom čo žalobca, podľa presvedčenia súdu v súlade so zmluvou, zmluvu vypovedal. Takýto spôsob ukončenia zmluvného vzťahu bol predpokladaný v článku 12 všeobecných obchodných podmienok a nešlo o tzv. odstúpenie od zmluvy, ktorým sa zmluva zrušuje od počiatku v zmysle ust. § 48 ods. 2 Obč. zák.. Výpoveďou bola zmluva ukončená, avšak nie ex tunc, teda od začiatku ale ex nunc s tým, že žalovaná bola potom povinná zaplatiť celý zvyšok úveru naraz, na požiadanie veriteľa v samotnej výpovedi a teda 5-dňová lehota na plnenia, vzhľadom na doručku uplynula 01. 08. 2012. Z toho je zrejmé, že 02. 08. 2012 už bola žalovaná v omeškani s úhradou celej sumy.

Po tom, čo žalobca postupne obmedzil žalobou uplatnený nárok je zrejmé, že už voči žalovanej neuplatňoval zmluvné pokuty ale len nárok na dlh vyplývajúci zo samotnej pôžičky, teda na istinu a príslušné úroky, s prihliadnutím na splátky, ktoré potom žalovaná urobila od 23. 06. 2015 do 17. 12. 2015.

Súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej, že nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko žaloba bola podaná 15. 07. 2015 a nárok žalobcu na zvyšok úveru sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Podľa presvedčenia súdu nedošlo totiž k zrušeniu zmluvy odstúpením od nej, kedy by sa nárok premlčoval v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. K premlčaniu nároku žalobcu tak nedošlo bez ohľadu na to, že žalovaná následne aj uzavrela so žalobcom uvedeným v záhlaví tohto rozsudku zmluvu, resp. dohodu o uznaní dlhu a dohodu o splácaní dlhu v splátkach. K uzavretiu tejto dohody došlo už počas prebiehajúceho súdneho sporu, pričom výška dlhu žalovanej a pohľadávky, ktorú vo vzťahu k žalobcovi uznáva, podľa presvedčenia súdu, najmä pokiaľ ide o istinu, bola presne špecifikovaná s tým,

že žalovaná sa zaviazala predmetný dlh splácať, avšak v prípade nezaplatenia čo i len jednej zročnej splátky, stal sa splatný celý dlh.

Teda bez prihladnutia na obsah tejto dohody mohol súd zaviazat' žalovanú k dlhu na istine a zvyšných úrokoch úveru vo výške 643,59 €, nakoľko v čase rozhodovania súdu pre nedodržanie splátok dohodnutých v predmetnej dohode zo dňa 23. 11. 2015, bol dlh zročný a navyše žalobca ho uplatňoval naďalej v sume, ktorá podľa presvedčenia súdu a výpočtov súdu bola dôvodná.

Nárok žalobcu na zaplatenie zvyšku poskytnutého spotrebiteľského úveru nachádza právnu oporu v ust. § 497 a nasl. Obch. zák., ktorý predstavuje základný právny rámec pre úpravu úverovej zmluvy.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa veriteľ zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške stanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak nie sú úroky takto stanovené je dlžník povinný platiť obvykle úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v dobe uzatvorenia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona, alebo na základe zákona je dlžník povinný platiť úroky vo výške najvyššie prípustnej.

Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tie žalobca požadoval zaplatiť tak v súlade s ust. § 369 Obch. zák. ako aj v súlade s ust. § 517 Obch. zák. v limitoch, ktoré predstavuje ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, teda úroky z omeškania sú o 8 % bodov vyššie ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalovaná sa dostala do omeškania po výpovedi zmluvy 02. 08. 2012, pričom žalobca požadoval úrok z omeškania len z nezaplatenej sumy ku dňu vyhlásenia rozsudku, ako aj zo súm, ktoré žalovaná dlhovala už po odpočítaní splátok, ktoré urobila naposledy podľa prehľadu o splácaní úveru k 13. 04. 2015, teda žalobca pri úrokoch z omeškania zohľadnil splátky, ktoré spolu urobila po tomto dni spolu vo výške 100,40 €.

Súd preto žalobe tak, ako bola žalobcom koncipovaná po poslednom späťvzati a zmene vyhovel v celom rozsahu.

O trovách konaní súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a náhradu trov konania pomerne krátil v závislosti od úspechu a neúspechu žalobcu v konaní. Súd za neúspech žalobcu považoval skutočnosť, že žalobca po začatí konania bez zavinenia žalovanej, obmedzil žalobou uplatnený nárok, keď zobral žalobu späť v rozsahu sumy 298,52 €, čo bola časť vypočítaných pokút a poplatkov, pričom žalobca tak konal bez toho, aby takýto úkon bol spôsobený správaním žalovanej, teda v tejto časti zavinil zastavenie konania a obmedzil žalobou uplatnený nárok. Táto suma potom predstavuje 29 % celkovo uplatneného nároku (1 042,51 €), z toho potom vyplýva, že úspech žalobcu predstavuje 71 % celkovo uplatneného nároku (tam patrí suma žalobcovi priznaná na istine ako aj suma, ktorú žalovaná v priebehu konania zaplatila). Čistý úspech žalobcu potom predstavuje 42 % pôvodne uplatneného nároku.

Žalobca žiadal trovy priznať tak, ako boli vyčíslené v pôvodnom žalobnom návrhu, čiže priznať mu náhradu za zaplatený súdny poplatok zo žalobného návrhu vo výške 62,50 € a trovy právneho zastúpenia vyčíslené a priznané podľa Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Trovy právneho zastúpenia sú tvorené odmenou právneho zástupcu žalobcu za 1 úkon právnych služieb po 61,41 €, režijným paušálom po 8,39 € a 20 % DPH. Spolu predstavujú sumu 167,52 €. Spolu so zaplateným súdnym poplatkom predstavujú sumu 230,02 € a 42 % týchto trov potom predstavuje sumu 96,61 €. Len v tejto výške súd žalobcovi priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní od jeho doručenia na Okresný súd Martin.

V odvolaní sa má uviesť, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované, musí sa v ňom uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a/ neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

g/ súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods.3, časť prvej vety za bodkočiarkou,

h/ rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov. /§ 205 ods.2 O.s.p./.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinnosť uložená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno sa jej splnenia domáhať výkonom rozhodnutia.